

Dag 3 – Den største kamp

”Når I søger mig af hele jeres hjerte, er jeg at finde, siger Herren” (Jer 29,13).

”Hele hjertet må overgives til Gud, ellers vil den forandring, hvorved vi fornyes efter hans billede, aldrig kunne ske i os... Kampen om selvet er den største kamp, som nogen sinde er udkæmpet. Opgivelsen af selvet, overgivelsen af alt under Guds vilje fordrer kamp; men sjælen må overgive sig til Gud, før den kan fornyes i hellighed” (Vejen til Kristus, s. 43). Siden min barndom havde jeg et ønske om at være som Jesus. Idet jeg dagligt overgav mit liv til ham, bad jeg ham om at forandre mig. Han besvarede min bøn på den mest bemærkelsesværdige måde.

Min svigerfar, George, flyttede ind til os, efter at han kone døde af cancer. Vi var glade for at have ham tættere på os og ønskede, at han skulle være en del af vores unge datters liv. Vi håbede, at det at bo i vores hjem og deltage i familieandagterne ville have en positiv åndelig indflydelse på ham.

Vi boede på en gård med en lade, sø, græsmarker og vildt, som kom tæt på vores ejendom. George var en ivrig udendørsperson, så det var et ideelt sted for ham i pensionstiden. Hver morgen gik han en tur langs søen. En dag, da han ikke kom tilbage fra sin tur til den sædvanlige tid, gik min mand ud for at se efter ham. Han lå i en brombærbusk, hvor han var faldet. Over de næste uger klagede George over, at det prikkede i hans ben og fødder, og han fandt det vanskeligt at gå. Prøver afslørede en kræftknude, som havde metastaser ind i rygsøjlen. Hans læge fik arrangeret en operation, som skulle fjerne kræftknuden. Men det endte med, at han blev lammet permanent fra taljen og nedefter.

I stedet for at sende ham på plejehjem, besluttede vi at passe ham hjemme. Jeg havde ingen sygeplejeuddannelse, kun et lynkursus hos sygeplejersken, som udskrev ham fra hospitalet. Min dag bestod af at bade George, behandle hans liggesår, give ham hans medicin og flytte ham fra sengen til hans stol og tilbage igen. Det var utroligt ydmygende for ham, at han ikke kunne klare sig selv mere, og jeg måtte tage imod hovedparten af hans frustrationer.

Min mand og jeg planede på en weekend borte fra hjemmet og arrangerede med en ung mand til at pleje George, mens vi var ude. Natten før vi skulle af sted, lagde jeg George i seng, kyssede ham på panden og mindede ham om, at vi ville tage af sted næste morgen. Med dette brast det vredt ud af George: ”Jeg er dit ansvar! Du har ingen ret til at overlade mig til en anden!” Jeg talte vredt tilbage, ”Du er en selvisk, urimelig gammel mand!”

Med det samme følte jeg skyld, at mine handlinger var forkerte og meget ulig Kristus. Jeg løb grædende til mit værelse og lagde mig over sengen. ”Herre, hvad er der forkert ved mig? Hvorfor kan jeg ikke kontrollere mit temperament? Arbejder du virkelig i mit liv?” Svaret kom meget mildt, ”Jeg arbejder i dit liv. Jeg svarer på din bøn om at være mere som mig. Du er vred på George. Han tager din tid, og giver dig en følelse af at være overvældet uden at kunne se nogen udvej. Vrede er synd, og hvis du giver den til mig, vil jeg give dig nåde til at blive ved med at passe og pleje George.”

”Mennesker, som af hele deres hjerte ønsker at tjene Gud, bliver overraskede og forbavsede, når de opdager, at de kommer ud for mere modgang og flere vanskeligheder og problemer end nogen sinde. De beder om at få Kristi sindelag og blive skicket til at fylde en plads i Herrens gerning, og så kommer de ud for oplevelser, som synes at bringe alt det onde i deres natur op til overfladen... De får anledning til at rette disse fejl, så de kan blive skikkede til at træde i hans tjeneste” (Vejen til et bedre liv, s.394). ”Omvendelse indbefatter, at man er bedrøvet over synden og vender sig bort fra den. Vi vil ikke afstå fra synden, før vi ser dens syndighed, og der bliver ingen virkelig forandring i livet, før vi af hjertet vender om fra den” (Vejen til Kristus, s. 21).

Jeg så, hvad fortørnelse var lig, og jeg ønskede ikke, at den skulle være i mit hjerte. Jeg bekendte min synd og besluttede at leve for Gud. Jeg bad ham vaske mig ren og give mig et nyt hjerte. Så rejste jeg mig fra min seng, tørrede mine øjne og bad George om tilgivelse. Fred fyldte mit hjerte, og mit nederlag var vendt til sejr. Vi måtte til sidst sende ham på et plejehjem, da det blev umuligt for mig at give ham den nødvendige pleje. Vi modtog et telefonopkald en aften og blev bedt om at komme, fordi George havde fået et slagtilfælde.